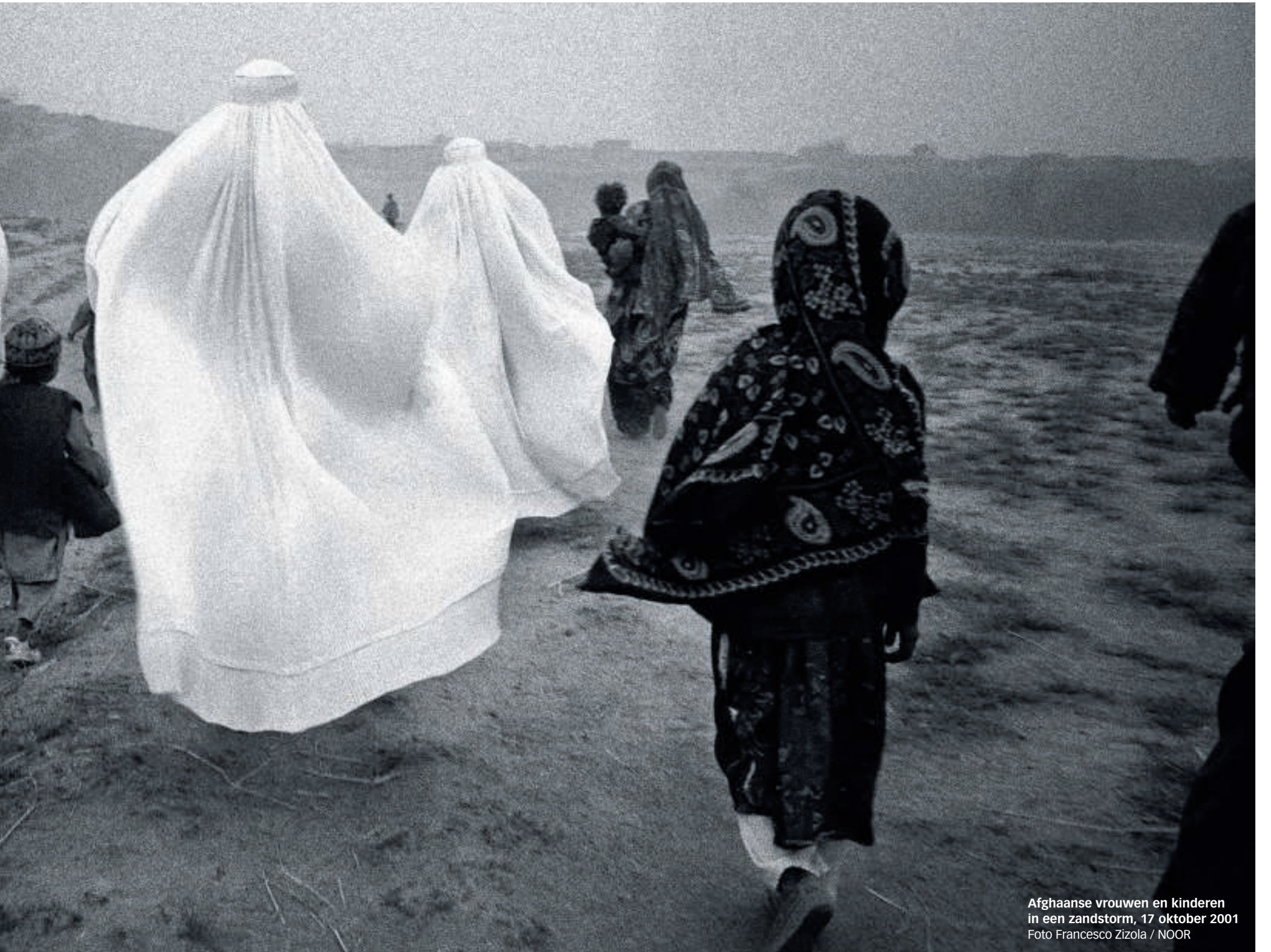

Huwelijksdwang Binnenland

Afghaanse vrouwen en kinderen
in een zandstorm, 17 oktober 2001
Foto Francesco Zizola / NOOR

WAARIN SCHOONMOEDER DE DIENST UITMAAKT EN VADERS TWEDE VROUW NOG EEN PUBER IS.

Dochter: 'Ik ben onze cultuur zo zat.'

pitjes. De baby huilde dag en nacht. Dat verdroegen Farad en zijn moeder niet. De baby werd geslagen en soms als een zak zand tegen de muur gegooid. Op een dag sloeg ze met haar hoofdje tegen de tegelvloer. Het bloed kwam uit haar neus en oren. Ik mocht haar niet naar de dokter brengen. Het was maar een meisje.'

Door het misbruik raakte haar jongste dochter fysiek en geestelijk gehandicapt. Toen het kind een jaar of twee was, liet Farad zich door een mensensmokkelaar naar Nederland brengen. Hij vroeg en kreeg asiel. Op welke gronden, weet Hadiya niet.

Farad maakte geen aanstalten zijn vrouw en kinderen naar Nederland te halen. Pas toen zijn moeder ziek werd, kwam hij in actie. Ha-

diya: 'Vanwege de betere gezondheidszorg wilde hij zijn moeder laten overkomen en dan ook maar zijn gezin. De bedoeling was dat ik voor haar zou gaan zorgen.' Hadiya en haar vijf kinderen kregen in 2006 verblijfsvergunningen, die zijn gekoppeld aan die van Farad. De aanvraag van schoonmoeder werd afgewezen.

In Nederland bleef Farad zijn vrouw en kinderen terroriseren. Hadiya: 'Ik mocht niet naar buiten, niet naar Nederlandse les. Pas toen een medewerker van de gemeente langs kwam, liet hij me gaan. Ik vond de lessen erg leuk. Het lesboek sloeg hij uit mijn handen. Vrouwen zijn geen studie waardig, zei hij.'

Hij gaf zijn vrouw geen geld. Geregeld liet hij zijn gezin verhongeren. Sabia: 'Mijn moeder bakte zelf brood. Dat aten we als ontbijt,

lunch en diner. Soms drie maanden lang. Vaak ging ik hongerig naar school. Ik was zo slap.'

Shirin vraagt haar verbaasd of de school dan helemaal niets had gemerkt. 'Ik praatte er niet over op school. Dan zouden ze naar mijn moeder gaan en die had al genoeg aan haar hoofd.' Shirin: 'Maar als kinderen zo verzwakt zijn, moet er toch een alarmbel gaan rinkelen!' Sabia: 'Eind vorig jaar heb ik een docent in vertrouwen genomen. Ik praat nu met een maatschappelijk werker, mijn broertje ook. Maar ik ben het wel een beetje zat. Ze luisteren alleen maar, kunnen niets voor ons doen.'

Ze huilt zacht als ze de toestand beschrijft van de laatste maanden van haar vader thuis. 'Eten voor hemzelf had hij weggestopt in de kast. Mijn gehandicapte zusje begreep dat niet en vroeg toch om eten. Ze kreeg niks, maar ging op zoek tussen de restjes. Hij sloeg haar. Heel erg.' Sabia werd ook geslagen, net als haar andere zussen. 'Wij meisjes mochten geen lol maken. Als ik tegen hem praatte, vond hij me brutaal. Ik moest het altijd met hem eens zijn, zelfs als hij onzin sprak.'

Elke zaterdag belde Farad met zijn moeder in Afghanistan. Hadiya: 'Hij begon steeds weer over het uithuwelijken van onze dochters. De familie in Afghanistan vond dat ze moesten trouwen.' Sabia: 'Ook mijn oom in Duitsland vindt dat.' Fel: 'Ik ga nooit trouwen, nooit, nooit, nooit. Ik wil eten wat ik wil, thuiskomen wanneer ik wil. Ik ben onze cultuur zo zat!'

Ze vertelt over de imam die in een Nederlandse moskee had gezegd dat de mannen vrouwen niet bewust moesten maken van hun rechten. 'Hij zei: anders gaan ze op ons hoofd zitten. Ze zijn hier al vrij genoeg.'

Steun van het religieuze gezag hoeven vrouwen in huwelijkse gevangenschap niet te verwachten, merkt Shirin op. En van de gemeenschap ook niet. Die kijkt weg of bespot die vrouwen. Ze worden *zinda baiwa* (weduwe met de levende echtgenoot) of *zinda dargor* (de levend begraven weduwe) genoemd.

Shirin gaat ervan uit dat het Farad lukt zijn 14-jarige bruid naar Nederland te halen. 'Als je geld hebt, is alles makkelijk te regelen. Lukt het niet met valse documenten, dan kan ze via illegale mensensmokkel naar Nederland komen. De routes zijn bekend: Afghanistan, Iran, Turkije, Griekenland. Dan via Italië en Frankrijk naar Nederland. In het spitsuur in de trein, goed gekleed, de grens over. Of gewoon met de auto van Frankrijk naar Nederland.'

Als Farad plotseling voor de deur staat, wat doet het gezin dan? Sabia: 'De politie bellen.' Shirin is blij dat Hadiya niet langer in stilte lijdt. 'Hoe penibel en juridisch complex haar situatie ook is, ze strijdt nu: voor een echtscheiding en voor eigen verblijfspapieren. Eindelijk.'

Uit angst voor repercussies zijn alle namen gefingeerd, op die van Shirin Musa na.

Hoe penibel haar situatie ook is, Hadiya strijdt nu. Eindelijk

Shirin Musa

Oprichter Femmes For Freedom (FFF)
Foto Marcel van den Bergh / de Volkskrant

